

دنیا پرستی سرآغاز فتنه ها

دل به دنیا بستن و همه چیز را در امروز خلاصه کردن و فکر فردا و فرداها را نکردن آفتی برای آسایش و زندگی انسان هاست. برخی ها دنیا را هدف قرار داده و فکر فردای قیامت و حساب پس دادن در پیشگاه احدیت را نکرده و تا می توانند نامردی می کنند و به راه های کج متوسل می شوند تا شاید این دو روز را به کام خود ببینند و در رویاها سیر بکنند.

دل به دنیا بستن در احادیث اسلامی بسیار مورد نکوهش قرار گرفته است. مولای متقیان حضرت علی(ع) می فرماید: "دنیا پرستی سرآغاز فتنه ها و ریشه همه محنت ها و رنج هاست".

وقتی عشق به دنیا در وجود آدمی لانه می کند چشم ها بر روی واقعیت ها بسته می شود. چنین کسی حاضر می شود برای آباد کردن دنیایش همه خوبی ها و اصول را زیر پا بگذارد. چنین افرادی چشم دارند ولی گویی نابینا هستند، گوش دارند اما گویی ناشنوا هستند، زبان دارند ولی جز به آنچه به آن دل بسته اند گوش نمی کنند و برای رسیدن به این محبوب یعنی دنیا تن به هر ذلتی می دهند.

سعدی علیه الرحمه در بیت زیر نصیحت بزرگی برای علاقه مندان به دنیا می کند:

بسی تیر و مرداد و اردیبهشت
بیاید که ما خاک باشیم و خشت
حافظ هم می گوید:

بر لب جوی نشین و گذر عمر ببین
کاین اشارت ز جهان گذران ما را بس
قصر فردوس به پاداش عمل می بخشند

ما که رندیم و گدا دیر مغان ما را بس

دل به دنیا سپردن و همه چیز را برای خود خواستن زندگی را تباه و روزگار انسان را سیاه می کند. ممکن است چند روزی چرخ ایام به کام دنیاپرستان و حسد ورزان بچرخد ولی در نهایت آنها بازنده خواهند بود.

خواجوی کرمانی چه زیبا گفته است:

دل بر این پیرزن عشوه گر دهر مبند

کاین عروسی است که در عقد بسی داماد است

انسانی که دل به دنیا دارد همیشه در طلب رسیدن به آن چیزهایی است که بتواند در سایه آن ها خودی نشان بدهد، احساس غرور بکند و حکم براند و بر اسب مراد سوار بشود.

دل نکنند از دنیا انسان را به هر کار زشت و ناروایی و می دارد و چنین می شود که برخی ها برای از دست ندادن آثار و بقایای دنیا پرستی شان دست به هر کاری می زنند و ابایی هم از آنچه می کنند ندارند.

عوامل متعددی هستند که می توانند آدمی را به سوی دنیا پرستی سوق بدهند. عوامل اجتماعی و طبیعی در دل بستن انسان ها به دنیا نقش آفرینی می کنند. از عوامل اجتماعی موثر در این امر می توان از چشم هم چشمی و فرار از مذمت و نکوهش ذکر کرد و در کنار آنها نیز از عامل مهمی به نام وسوسه های شیطانی نباید غافل ماند.

وقتی کسی دو دستی بر یک موقعیت می چسبد و همه چیز را به پای حفظ آن می ریزد حتی حاضر می شود که فرزندش را قربانی بکند نمونه های بارزی از دنیا پرستی به شمار می رود.

دل به دنیا بستن شهادت، شجاعت واقعی و عشق به جامعه و مردم را در آدمی از بین می برد و انسان را به عروسی مطیع و فرمانبردار در دست دنیا تبدیل می کند.

این مطلب را با حدیثی از رسول اکرم(ص) به پایان می بریم که فرمودند:

“اکبر الکبائر حب الدنيا”

“بزرگ ترین گناهان، دنیا پرستی است”